Hof van beroep
Gent, 24 april 2019
Arrest
derde kamer
correctionele zaken

Arrestnummer
C / 433 / 2019

Repertoriumnummer
2019 / 1139

Datum van uitspraak
24 april 2019

Notitienummer griffie

2018/NT/605
V. K.

notitienummer parket-generaal

2018/PGG/1605
2018/VJ11/605

Aangeboden op
25 APR. 2019

Niet te registreren

2018/PGG/1605 - 2018/VJ11/605

Not.nr. BG.55.98.001637/17

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en van de burgerlijke partij:

1. nr. **B. C.**, RRN (…)
geboren te (…) (Ghana) op (…),
wonende te (…),

tegen

V. K., RRN (…)
geboren te (…) op (…),
wonende te (…),

- beklaagde -

Verdacht van:

A. Bij inbreuk op de artikelen 433 *quinquies* §1, 3° en 433 *septies* 2° en 6° van het Strafwetboek, zich schuldig te hebben gemaakt aan mensenhandel door, teneinde de hieronder nader geïdentificeerde personen aan het werk te zetten of te laten aan het werk zetten in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, hen te hebben aangeworven, vervoerd, overgebracht, gehuisvest, opgevangen, de controle over hen te hebben gewisseld of overgedragen, de toestemming van hen met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting van geen belang zijnde,
met de omstandigheid dat misbruik werd gemaakt van de kwetsbare toestand waarin de persoon verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken,
met de omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt,

te Pittem, Tielt en bij samenhang elders in het Gerechtelijk arrondissement West-Vlaanderen, op niet nader bepaalde tijdstippen in de periode 01 januari 2015 tot en met 12 december 2015

ten nadele van B. C.,

BIJ SAMENHANG

B. Bij inbreuk op artikel 181 van het Strafwetboek, als werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber, in strijd met de artikelen 4 tot 8 en 9*bis* van het Koninklijk Besluit van 05

november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels de gegevens vereist krachtens het voormelde Koninklijk Besluit van 05 november 2002 niet elektronisch te hebben meegedeeld aan de instelling belast met de inning van de sociale-zekerheidsbijdragen in de voorgeschreven vorm en op de voorgeschreven wijze, uiterlijk op het tijdstip waarop de werknemer zijn prestaties aanvatte met betrekking tot 3 werknemers:

1. B. C.
2. C. D.
3. F. D.

te Pittem, Tielt en bij samenhang te Meulebeke en elders in het gerechtelijke arrondissement West-Vlaanderen, op niet nader bepaalde tijdstippen in de periode van 01 januari 2015 tot en met 12 december 2015,

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te West-Vlaanderen, afdeling **Brugge**, kamer B17, zetelende in correctionele zaken dd. **21 maart 2018**, op tegenspraak gewezen, werd als volgt beslist:

STRAFRECHTELIJK

Verklaart de feiten onder de tenlasteleggingen A en B bewezen.

Wijst het verzoek tot het bekomen van een werkstraf af als ongegrond.

Veroordeelt de beklaagde uit dien hoofde, voor beide feiten samen, bij toepassing van artikel 65 lid 1 van het Strafwetboek, tot een gevangenisstraf van **DERTIG (30) MAANDEN** effectief en een geldboete van **DUIZEND EURO (1.000,00 EURO)** effectief.

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 van de wet van 5 maart 1952, zoals laatst gewijzigd door art. 2 en 3 van de wet van 28.12.2011, voormelde geldboete met vijftig decimes verhoogd wordt en aldus gebracht wordt op zesduizend euro (6.000,00 euro).

Beveelt dat, bij gebrek aan betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van drie (3) maanden.

Verklaart de veroordeelde tevens ontzet uit alle rechten voorzien in art. 31 eerste lid Sw. voor een termijn van **vijf (5) jaar**.

Verwijst deze veroordeelde tevens tot het betalen van een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van éénenvijftig euro en twintig cent (**51,20 euro**) in uitvoering van art. 91 tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals laatst gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 van het K.B. van 28 december 1950 en de ministeriële

omzendbrief nummer 131quater (ns) van 31 januari 2013)(artikel 18 en 19 van de Wet van 19 december 2014, houdende diverse bepalingen betreffende Justitie(1)).

Verplicht deze veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een bedrag van vijfentwintig euro + 70 decimes = tweehonderd euro (**200,00 euro**) te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders opgericht binnen de begroting van de federale overheidsdienst justitie. (artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals laatst gewijzigd door K.B. van 31 oktober 2005; artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten, zoals gewijzigd door de artikelen 59 en 60 van de Programmawet (1) van 25 december 2016 (Belgisch Staatsblad van 29 december 2016).

Verwijst deze veroordeelde tevens tot de kosten van het geding, in totaal begroot op driehonderd en vier euro en zesenzestig cent **(304,66 euro).**

Stelt het overtuigingsstuk KO/15/54418 ter beschikking van het Openbaar Ministerie om ermee te handelen als naar recht.

BURGERRECHTELIJK

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij ontvankelijk en in de mate zoals hierna bepaald gegrond.

Veroordeelt dienvolgens de veroordeelde om te betalen aan de burgerlijke partij de som van zevenduizend vijfhonderd euro (7.500,00 euro) vermeerderd met de vergoedende intresten vanaf 12.12.2015 tot heden en vanaf heden de gerechtelijke intresten en de kosten, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding begroot op tweeduizend vierhonderd euro (2.400,00 euro).

Wijst de vordering tot het uitvoerbaar bij voorraad te verklaren af als zijnde ongegrond.

Houdt in toepassing van art 4 V. T. Wetboek van Strafvordering, zoals gewijzigd bij de wetten van 11 juli 1994, 28 maart 2000 en 13 april 2005 ambtshalve de burgerlijke belangen aan.

Hoewel een effectieve vrijheidsstraf werd uitgesproken kon de rechtbank de beklaagde niet inlichten over de uitvoering van deze vrijheidsstraf en over de mogelijke strafuitvoeringsmodaliteiten, daar hij afwezig was bij de uitspraak (artikel 195 Sv.).

*****

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld:

- op 23 maart 2018 door V. K. tegen alle schikkingen, zoals aangegeven in het grievenformulier;
- op 18 april 2018 door het Openbaar Ministerie tegen V. K. en dit tegen alle schikkingen, zoals aangegeven in het grievenformulier,

*****

Gehoord in openbare terechtzitting in het Nederlands:

- de beklaagde V. K. in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door mr. F. V. B., advocaat te Izegem;
- mr. T. D., advocaat te Kortrijk, die de burgerlijke partij B. C. (tevens bijgestaan door de door het hof aangestelde tolk) bijstaat in zijn eis;
- mevrouw E. V., Advocaat-generaal, in haar vordering.

*****

I. ONTVANKELIJKHEID HOGER BEROEPEN EN PROCESVERLOOP VOOR HET HOF

01. Elk hoger beroep is ontvankelijk.

Overeenkomstig het grievenformulier van de beklaagde V. K. is het hoger beroep op **strafgebied** gericht tegen de onderdelen van de beslissing betreffende *de "Schuld (verplicht te vermelden tenlastelegging(en) waarvoor de schuldigverklaring of de vrijspraak wordt betwist) Reden(en): in hoofdorde werd de vrijspraak gevorderd, ondergeschikt een werkstraf"* en de *"Straf en/of maatregel (verplicht te vermelden straffen en/of maatregelen die worden betwist) Reden(en): De opgelegde straf is veel te zwaar/subsidiair geen werkstraf toegestaan"* én op **burgerlijk gebied** gericht tegen de onderdelen van de beslissing betreffende de *"Burgerlijke rechtsvordering (verplicht te vermelden beslissing{en) op burgerlijk vlak die worden betwist) Reden(en): De opgelegde schadevergoeding dient te worden afgewezen als ongegrond en is subsidiair buiten proportie ten aanzien van eventueel mogelijks geleden schade."* .

Overeenkomstig het grievenformulier van het openbaar ministerie is het hoger beroep op **strafgebied**, gericht tegen de onderdelen van de beslissing betreffende de *"Straf en/of maatregel (verplicht te vermelden straffen en/of maatregelen die worden betwist) Reden(en): volgappel na hoger beroep V. K."* en *"Andere (herroeping van (probatie)opschorting of (probatie)uitstel, herstelvordering en/of teruggave, gerechtskosten, e.a.) Precisering : Gelet op het aangetekende beroep en het neergelegde grievenformulier volgt het openbaar ministerie het ingestelde beroep door de verdachte V. K. en tekent het, wat deze partij betreft, ook hoger beroep aan wat de lastens hem uitgesproken straffen betreft."* .

02. Na regelmatige betekening van een dagvaarding werd de zaak voor de derde kamer van dit hof – zetelend in correctionele zaken - vastgesteld voor behandeling (buiten het geval van artikel 205 van het Wetboek van strafvordering, wordt de zaak bij het appelgerecht aanhangig gemaakt door de regelmatig ter griffie ingekomen verklaring van hoger beroep, zodat de dagvaarding van het openbaar ministerie om voor dit rechtscollege te verschijnen alleen tot doel heeft de partijen in te lichten over de plaats, de dag en het uur van het onderzoek van het hoger beroep).

03. Ten aanzien van de beklaagde V. K. en de burgerlijke partij B. C. werd de zaak bij dit hof behandeld op tegenspraak (artikel 185, § 1 Wetboek van Strafvordering).

04. Het hof heeft beraadslaagd naar aanleiding van het onderzoek op de terechtzitting van 13.03.2019, waarop de zaak inhoudelijk werd behandeld. Het hof was daarbij uitsluitend samengesteld uit de magistraten zoals aangegeven in het proces-verbaal

05. Blijkens het proces-verbaal van de terechtzitting van 13.03.2019 komt het volgende naar voor: *"(...) Partijen hebben geen probleem met de laattijdige neerlegging van de conclusies van burgerlijke partij neergelegd op 15 januari 2019 (één dag te laat). Wat de conclusies van de beklaagde dd. 08/03/2019 neergelegd ter griffie (laatste syntheseconclusie) wordt de weríng gevraagd door het Openbaar Ministerie voor zover ze de strafvordering betreffen. Het Hof stelt de partijen ter kennis dat feit B als een inbreuk op art. 181 §1- 1 ° van het Sociaal Strafwetboek dient omschreven. Mr. F. V. B. pleit voor de beklaagde V. K.. Hij vraagt in ondergeschikte orde een werkstraf op te leggen; waarvan akte. (...)"* (stuk 14 rechtsplegingsdossier hoger beroep).

06. Dit arrest wordt uitgesproken in openbare terechtzitting, overeenkomstig artikel 782*bis* Gerechtelijk Wetboek (zoals van toepassing vanaf 26.06.2008).

II. DE DOOR DE PARTIJEN NEERGELEGDE CONCLUSIES EN DE VOOR DE PARTUEN DOOR HET HOF BEPAALDE CONCLUSIETERMIJNEN

07. Zowel de beklaagde V. K. als de burgerlijke partij B. C. werden gedagvaard voor de terechtzitting van deze kamer bij dit hof van 14.11.2018 (inleidingszitting). Blijkens het proces-verbaal van deze terechtzitting werden overeenkomstig artikel 152, § 1, lid 1 en 2 Wetboek van Strafvordering de conclusietermijnen voor de partijen als volgt bepaald : voor de 'beklaagde' tot en met 14.12.2018, voor de 'burgerlijke partijen' en het 'openbaar ministerie' tot en met 14.01.21)19 en voor de 'beklaagde' tot en niet 14,02.2019 (stuk 5 rechtsplegingsdossier hoger beroep).

08. De verdediging van de beklaagde V. K. heeft op 17.12.2018 (maandag) ter griffie van het hof van beroep te Gent een "eerst beroepsconclusie" neergelegd, **zijnde buiten de voor de 'beklaagde' bepaalde conclusietermijn tot en met 14.12.2018 (vrijdag),** waaromtrent tussen de partijen **geen** akkoord bestaat om deze in het debat te houden.

09. De verdediging van de burgerlijke partij B. C. heeft op 15.01.2019 (dinsdag) ter griffie van het hof van beroep te Gent een "syntheseconclusie" neergelegd, **zijnde buiten de voor de 'burgerlijke partijen' bepaalde conclusietermijn tot en met 14.01.2019 (maandag),** waaromtrent tussen de partijen **wel een** akkoord bestaat om deze in het debat te houden.

10. De verdediging van de beklaagde V. K. heeft op 14.02.2019 ter griffie van het hof van beroep te Gent een "syntheseberoepsconclusie" neergelegd, zijnde binnen de voor de 'beklaagde' bepaalde conclusietermijn tot en met 14.02.2019. Er bestaat geen betwisting nopens de tijdigheid en regelmatigheid van deze "syntheseberoepsconclusie".

11. De verdediging van de beklaagde V. K. heeft op 18.02.2019 (maandag) ter griffie van het hof van beroep te Gent nogmaals dezelfde "syntheseberoepsconclusie" neergelegd, **zijnde buiten de voor de 'beklaagde' bepaalde conclusietermijn tot en met 14.02.2019 (donderdag)**, waaromtrent tussen de partijen **geen** akkoord bestaat om deze in het debat te houden.

12. De verdediging van de beklaagde V. K. heeft op 08.03.2019 ter griffie van het hof van beroep te Gent een "laatste syntheseberoepsconclusie" neergelegd, terwijl voor de 'beklaagde' ter zake geen bijkomende conclusietermijn was bepaald, waaromtrent tussen de partijen **geen**

akkoord bestaat om deze in het debat te houden, te meer dat het openbaar ministerie in deze de wering heeft gevraagd voor zover ze de strafvordering betreffen. Het hof stelt in deze vast dat de bladzijden 9 tot en met 11 van de voormelde "laatste syntheseberoepsconclusie" manifest betrekking hebben op de strafvordering.

13. De verdediging van de beklaagde V. K. heeft op 11.03.2019 ter griffie van het hof van beroep te Gent nogmaals dezelfde “laatste syntheseberoepsconclusie" neergelegd, terwijl voor de ‘beklaagde’ ter zake geen bijkomende conclusietermijn was bepaald, waaromtrent tussen de partijen **geen** akkoord bestaat om deze in het debat te houden, te meer dat het openbaar ministerie in deze de **wering** heeft gevraagd voor zover ze de strafvordering betreffen. Het hof stelt in deze vast dat de bladzijden 9 tot en met 11 van de voormelde "laatste syntheseberoepsconclusie" manifest betrekking hebben op de strafvordering.

14. Artikel 152, § 1, lid 3 Wetboek van Strafvordering bepaalt dat de conclusies die niet voor het verstrijken van de vastgestelde termijnen zijn neergelegd en meegedeeld ambtshalve uit de debatten worden geweerd.

15. De door verdediging van de beklaagde V. K. op 17.12.2018 ter griffie van het hof van beroep te Gent neergelegde “eerste beroepsconclusie”, op 18.02.2019 ter griffie van het hof van beroep te Gent neergelegde "syntheseberoepsconclusie“, op 08.03.2019 ter griffie van het hof van beroep te Gent neergelegde "laatste syntheseberoepsconclusie" en op 11.03.2019 ter griffie van het hof van beroep te Gent neergelegde “syntheseberoepsconclusie", wordt door het hof – na het openbaar ministerie en partijen hierover te hebben gehoord - ambtshalve uit de debatten geweerd, terwijl alle overige conclusies van de partijen in het debat blijven, **zodat hij de beoordeling rekening wordt gehouden met de “syntheseconclusie" neergelegd op 15.01.2019 voor de burgerlijke partij B. C. en de "syntheseberoepsconclusie”, neergelegd op 14.02.2019 voor de beklaagde V. K.,**

III. BEOORDELING STRAFVORDERING

III. A. Voorafgaandelijk

16. **Terminologie;**

Het vonnis van 21.03.2018 van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie correctionele rechtbank, wordt hierna aangeduid als ‘beroepen vonnis’. De rechtstreekse dagvaarding, waarbij de zaak aanhangig werd gemaakt bij deze rechtbank, wordt hierna aangeduid als ‘inleidende akte’.

17. **Voorwerp van het hoger beroep/saisine van het hof:**

Gelet op de in de voormelde grievenschriften in concreto aangehaalde grieven staat de volledige zaak op strafgebied en op burgerlijk gebied ter beoordeling van het hof.

18. **Misdrijfomschrijvingen A en B:**

De beklaagde V. K. wordt vervolgd voor de feiten van de tenlasteleggingen A en B (1 tot en met 3), zoals omschreven in de Inleidende akte, en dit voor de aldaar weerhouden geïncrimineerde periode "*op niet nader bepaalde tijdstippen in de periode van 01 januari 2015 tot en met 12 december 2015*", zodat de misdrijfomschrijvingen A en B (1 tot en met 3), zoals omschreven in de inleidende akte, niet juist omschreven zijn en desgevallend als volgt dienen te worden heromschreven/aangepast/aangevuld ;

i. De misdrijfomschrijving A: Het hof stelt vast dat in de inleidende akte het basismisdrijf van de feiten van de tenlastelegging A (artikel 433*quinquies*, §1, lid 1, 3° strafwetboek) werd omschreven zoals ingevoegd bij artikel 10 van de Wet van 10.08.2005 tot wijziging van diverse bepalingen met het oog op de versterking van de strijd tegen mensenhandel en mensensmokkel en tegen praktijken van huisjesmelkers (B.S. 02.09.2005 (eerste uitg.)) – hierna aangeduid als 'versie 2005'). De omschrijving van het basismisdrijf van de feiten van de tenlastelegging A (artikel 433*quinquies*, 91, lid 1, 3° Strafwetboek) dient te worden heromschreven naar de nieuwe omschrijving zoals vervangen bij artikel 2 van de Wet van 29.04.2013 tot wijziging van artikel 433*quinquies* van het Strafwetboek met het oog op het verduidelijken en het uitbreiden van de definitie van mensenhandel (B.S, 23.07.2013 - Inwerkingtreding 02.08.2013 hierna aangeduid als 'versie 2013'). Sedert 02.08.2013 luidt artikel 433*quinquies*, §1, lid 1, 3° Strafwetboek immer als volgt : *"Levert het misdrijf mensenhandel op, de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon,* ***het nemen*** *of de overdracht van de controle over hem* ***met als doel****: (...) 3°* ***het verrichten van werk of het verlenen van diensten****, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid; (...)*" . Hoewel de wetgever de inhoud van de misdrijfomschrijving *in se* en de strafmaat niet heeft gewijzigd, dient het basismisdrijf van de feiten van de tenlastelegging A te worden heromschreven naar de voormelde versie 2013 en dit als volgt: *"Bij Inbreuk op de artikelen 433quinquies 51, lid 1, 3° en 433septies, lid 1, 2° en 6° van het Strafwetboek, zich schuldig te hebben gemaakt aan mensenhandel door, teneinde de hieronder nader geïdentificeerde personen* ***het doen verrichten van werk of het doen verlenen*** *van diensten in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, hen te hebben aangeworven, vervoerd, overgebracht, gehuisvest, opgevangen, de controle over hen te hebben* ***genomen*** *of overgedragen, de toestemming van hen met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting van geen belang zijnde,"* . De verzwarende omstandigheden van artikel 433*septies*, lid 1, 2° en 6° van het Strafwetboek werden in de inleidende akte correct omschreven. Waar in dit arrest verder sprake is van het basismisdrijf van de feiten van de tenlastelegging A dient deze gelezen en begrepen te worden zoals thans door het hof heromschreven.

ii. De misdrijfomschrijving B (1 tot en met 3) : Bij artikel 29 van de Wet van 29.02.2016 tot aanvulling en wijziging van het Sociaal Strafwetboek en houdende diverse bepalingen van sociaal strafrecht (B.S. 21.04.2016 - inwerkingtreding 01.05.2016) werd artikel 181 van het Sociaal Strafwetboek (op grond waarvan de feiten van de tenlastelegging B worden vervolgd) gewijzigd. Artikel 181, § 1, 1° van het Sociaal Strafwetboek luidt thans als volgt: *"Met een sanctie van niveau 4 wordt bestraft, de werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber die, in strijd met het koninklijk besluit van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels: 1° de gegevens die opgelegd zijn door*

voormeld koninklijk besluit van 5 november 2002 niet elektronisch heeft meegedeeld aan de instelling belast met de inning van de socialezekerheidsbijdragen in de voorgeschreven vorm en op de voorgeschreven wijze, uiterlijk op het tijdstip waarop de werknemer zijn prestaties aanvat, en uiterlijk op de eerste werkdag die volgt op de beëindiging van de aangegeven tewerkstelling." . Het hof stelt derhalve vast dat de feiten van de tenlastelegging B (1 tot en met 3) thans nog steeds strafbaar zijn, zodat de misdrijfomschrijving van de feiten van de tenlastelegging B (1 tot en met 3) in de inleidende akte als volgt dient te worden aangevuld: *"thans, met ingang van 01.05.2016, strafbaar gebleven op grond van artikel 181, §1, 1° van het Sociaal Strafwetboek*" . Waar in dit arrest verder sprake is van de voormelde tenlastelegging B (1 tot en met 3) dient deze gelezen en begrepen te worden zoals thans door het hof aangevuld.

III. B. Bevoegdheid - nietigheid van het beroepen vonnis

19. De feiten van de tenlastelegging A zoals hierboven door het hof herschreven, zijn – gelet op de verzwarende omstandigheden van artikel 433*septies*, lid 1, 2° en 6° van het Strafwetboek – strafbaar met opsluiting 1.000 euro tot 100.000 euro, namelijk met criminele straffen.

Het Openbaar ministerie heeft in de inleidende akte nagelaten om dit misdrijf te correctionaliseren. Ook de eerste rechter heeft geen gebruik gemaakt van zijn wettelijke mogelijkheid om desgevallend zelf te correctionaliseren, zodat de eerste rechter niet bevoegd was om te oordelen nopens de feiten van de tenlastelegging A. Het beroepen vonnis wordt om die redenen in zijn totaliteit nietig verklaard.

In deze opnieuw recht doende in hoger beroep stelt het hof vast dat de feiten van de tenlastelegging A misdaden betreffen die voorheen nog niet werden gecorrectionaliseerd. Er zijn wat de beklaagde V. K. betreft evenwel verzachtende omstandigheden voorhanden, meer bepaald de afwezigheid van eerdere criminele veroordelingen in zijn hoofde. Met aanneming van deze concrete verzachtende omstandigheden correctionaliseert het hof met toepassing van artikel 3, lid 3 van de Wet van 04.10.1867 op de verzachtende omstandigheden de feiten van de tenlastelegging A en verklaart zich bevoegd om ter zake te oordelen.

20. De feiten van de tenlastelegging B, zoals omschreven in de inleidende akte en zoals hierboven door het hof aangevuld, zijn strafbaar met correctionele straffen. De eerste rechter was en dit hof is bevoegd om kennis te nemen van de strafvordering nopens de feiten van de voormelde tenlastelegging.

III. C. Verjaring

21. De verjaring van de strafvordering nopens de feiten van de tenlasteleggingen A en B is op heden niet ingetreden, gelet op de in artikel 21 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering bepaalde verjaringstermijn (5 jaar), alsmede de datum van de feiten van de tenlasteleggingen A en B (op niet nader bepaalde tijdstippen in de periode van 01.01.2015 tot en met 12.12.2015), zoals vermeld in de inleidende akte.

III. D. Feiten

22. In het licht van de hierna te nemen beslissingen gaat het hof uit van de volgende elementen van het strafdossier:

i. Op zaterdag **12.12.2015** (zijnde de einddatum van de in de inleidende akte weerhouden geïncrimineerde periode) kreeg een interventieploeg van de PZ RIHO de opdracht zich te begeven naar de (…), alwaar een man van vreemde origine zou zijn binnengekomen die er overstuur was. Betrokkene zou in paniek verkeren en vroeg om hulp. Ter plaatse aangekomen trof men inderdaad een man van vreemde origine aan, danig in paniek. De verbalisanten konden de man, die uiterst gebrekkig Engels praatte, slechts moeilijk begrijpen. Er kon worden opgemaakt dat betrokkene bij een man in de auto had gezeten. De man van vreemde origine zei voortdurend dat die man hem wilde doden. Ergens in de (…) was de man van vreemde origine uit het voertuig geraakt en hij was naar het (…) gevlucht. De man van vreemde origine was dusdanig emotioneel en in paniek dat het niet lukte een naam te krijgen en hij had geen enkel identiteitsdocument bij zich. Derhalve werd beslist de man mee te nemen naar het commissariaat voor verdere afhandeling. Ten burele gekomen was de man deels gekalmeerd en hij verklaarde B. C. te heten. Nazicht leerde dat hij stond ingeschreven op het adres van een opvangcentrum in Lanaken. Op 30.07.2015 had hij een asielaanvraag ingediend, doch op 30.09.2015 werd hem zowel de vluchtelingenstatus als subsidiaire bescherming geweigerd. Op 20.10.2015 werd beslist dat betrokkene het grondgebied diende te verlaten. B. C. sprong van de hak op de tak en sprak zichzelf geregeld tegen. Hij voerde constant een denkbeeldig gesprek met een zekere 'K.', **Toen de verbalisanten doorvroegen naar die 'K.' verhaalde B. C. dat hij bij die 'K.' werkte** in de bouwsector. Hij voegde eraan toe dat die 'K.' een woning had in (…) en toonde het gsm-nummer van 'K.' in zijn gsm-toestel aan de verbalisanten. Dit nummer werd ingegeven op Google en bleek gelinkt aan Immo 't V. uit (…). Op de site van deze firma stond de naam **V. K**. vermeld. B. C. zegde onmiddellijk dat de naam V. K. klopte en dat dit de firma van 'K.' was, waar hij voor **werkte**. In de politionele databank kon V. K., °(…), vastgoedmakelaar en wonende te (…), worden teruggevonden. B. C. zegde dat hij woonde te (…) bij 'J.', die geïdentificeerd werd als K. J.. B. C. had het ook nog over een woning in (…) te (…). Betrokkene bleef zeggen bang te zijn vermoord te zullen worden en één van de verbalisanten moest hem voortdurend kalmeren. De man bleef emotioneel praten tegen zichzelf, zelfs toen hij door de verbalisanten werd gevraagd te zwijgen. Bij de verbalisanten rees op basis van het bovenstaande een vermoeden van mensenhandel, zodat er werd beslist het parket te contacteren. B. C. werd in dit verband als slachtoffer verhoord. Hieruit kwam haar voor dat B. C. voor de huidige beklaagde **werkte** en dat laatstgenoemde hem **onderdak** gaf in een woning in (…) te (…). B. C. woonde er samen met K. J.. Volgens het relaas van B. C. kreeg hij **onderdak en eten in ruil voor zijn prestaties (de werf opkuisen, schilderen, ...).** Hij had zijn **papieren moeten afgeven** aan de beklaagde en **beschikte dus niet over verblijfsdocumenten**. B. C. noemde zichzelf een slaaf, bang van iedereen. Naderhand werd B. C. overgebracht naar PAGASA, waar hij in paniek raakte, smeekte niet te worden vermoord en stellende dat hij niet gedeporteerd wilde worden naar Afrika (stukken 1-14 strafdossier onderlijning door het hof).

ii. De gsm van B. C. werd uitgelezen en hierbij kunnen de volgende inkomende sms-berichten afkomstig van de beklaagde als relevant voor de ter beoordeling voorliggende tenlasteleggíngen worden weerhouden (stukken 15-30 strafdossier) :

- ‘ok, see you next week. We be same work to do in (…) in garden. Greetings K.’ [vrij vertaald: Oké, ik zie je volgende week. We hebben wat werk te doen in (…) in de tuin. Groeten K..’] – 01.09.2015.
- ‘You can come, cleaning work in (…), (…) and (…). Take train (…) please.’ [vrij vertaald: ‘Je kunt komen, opkuiswerk in (…), (…) en (…). Neem de trein naar (…) alsjeblieft.’] - 09.09.2015.
- ‘Prefer you take the train in (…), can sleep in (…).’ [vrij vertaald: ‘Ik heb liever dat je de trein neemt in (…), je kunt in (…) overnachten.’] - 09.09.2015.
- ‘Can be there at 30 min if earlier you can go to (...), in front of station right to clean there.’ [vrij vertaald: ‘Ik kan er over 30 minuten zijn indien vroeger kun je naar (...) gaan, vlak voor het station rechts om daar te kuisen.’] – 11.09.2015.
- ‘(…), in front of the station right site near to supermarket D..’ [vrij vertaald: ‘(...), vlak voor het station rechts nabij supermarkt D..’] - 11.09.2015.
- ‘Cleaning work inside and ouside.’ [vrij vertaald: °Opkuiswerk binnen en buiten.’] - 11.09.2015.
- ‘Will come to 20 min at (...).’ [vrij vertaald: ‘Ik kom over 20 minuten naar (...).’] - 11.09.2015.
- ‘I’m here at the station.’ [vrij vertaald: ‘Ik ben hier aan het station.’] – 14.09.2015.
- ‘Will come at 18h30. Terrace also done ? Kitchen inside ??’ [vrij vertaald: ‘Ik kom om 18.30 u. Is het terras ook gedaan ? En de keuken binnen ??’] – 15.09.2015.

Er bleken ook frequente oproepen tussen de nummers van de beklaagde en B. C. (stukken 35-37 strafdossier).

iii. Op 03.05.2016 werd B. C. opnieuw verhoord, door de gerechtelijke politie. Hij verduidelijkte zijn eerdere verklaring dat hij voor V. K. heeft **gewerkt**. Hij had moeten plamuren, poetsen, ... soms alleen, soms samen met V. K.. Hij had dit gedaan om zijn **verblijf** te kunnen **bekostigen**. Hij had **nooit een loon ontvangen**. De beklaagde had hem beloofd hem te zullen helpen met zijn papieren. Dit was de motivatie geweest voor B. C. om voor beklaagde te werken, waarbij B. C. elke job heeft aanvaard. **Hij had voor hem gewerkt van de lente van 2015 tot eind 2015. In oktober 2015** dacht betrokkene was er een politiecontrole geweest in de woning van de beklaagde te (…). **B. C. had toen zijn papieren moeten afgeven en na de controle had de beklaagde die papieren achtergehouden**. B. C. was wanhopig en was bang om zonder papieren over straat te lopen. Gevraagd wat er dan fout was gegaan met de beklaagde antwoordde B. C. dat hij ermee had gedreigd hem te doden en dat hij geld wou. B. C. wist niet waarom, hij had niets verkeerd gedaan en beschouwde de beklaagde als zijn broer. Beklaagde had ‘Fi. D.’ gebeld, die moest komen. Beklaagde vertelde dat ze heel dicht waren bij het politiekantoor. In de auto had B. C. het gevoel dat beklaagde hem ging doden en had beslist te vluchten. Hij had hulp gezocht in een elektrozaak. B. C. voelde zich slachtoffer van ‘F. D.’ en de beklaagde. Zij wisten dat hij geen geldige papieren had. ‘F. D.’ herkende hij op een foto. Het bleek om F. D., °(…), woonachtig te (…) te gaan (stukken 42-44 en 56-57 strafdossier – onderlijning door het hof).

iv. De beklaagde werd op 29.06.2016 verhoord en verklaarde in zijn verhoor onder meer vastgoedmakelaar te zijn onder de naam Immo ’t V.. De politie vernam vanwege het Beroeps Instituut van Vastgoedmakelaars dat er reeds langere tijd een onderzoek liep lastens beklaagde. Hij werd destijds op tuchtrechtelijk vlak gesanctioneerd en zijn BIV-nummer werd hem gedurende enige tijd afgenomen. Tijdens de periode van schorsing

was evenwel vastgesteld dat de beklaagde nog steeds vastgoedmakelaarsactiviteiten uitoefende en dit op illegale basis. Een privédetective gehuurd door het BIV had kunnen vaststellen dat de beklaagde zich hierbij uitgaf als 'Do. F.' intussen werd de beklaagde definitief geschrapt van de lijst van vastgoedmakelaars en mocht hij dus geen activiteiten als vastgoedmakelaar meer stellen in de hoedanigheid van zelfstandige (stukken 58-67 strafdossier).

v. Op 19.07.2016 werd F. D. verhoord. Net als de beklaagde ontkende F. D. dat B. C. ooit voor hem had gewerkt. F. D. verklaarde eveneens dat de beklaagde V. K. een vriend/kennis van hem was. Bij de onderlinge contacten ging het meestal over de woningen van de beklaagde V. K., waarvan **F.D. de algemene controle deed en in feite 'syndicus' speelde, waarvoor hij nooit werd betaald**, maar af en toe een geschenk kreeg (stukken 68-72 strafdossier).

vi. De beklaagde bleek niet gekend als werkgever en stelde derhalve nooit op officiële basis personeel tewerk (stukken 77-78 strafdossier).

vii. T. F. werd verhoord op 10.08.2017. Hij verklaarde onder meer 2 jaar in (…) te hebben gewoond. Het betrof een woning eigendom van de beklaagde met zes kamers en in elke kamer woonde er iemand. Hij betaalde 250,00 euro huur, er was geen huurcontract. Van F. D. kreeg hij een opbergruimte om in te leven. F. D. betrof de conciërge voor de woningen van de beklaagde. Het betrof een kamer van 4 bij 3 meter, waarin een bed, frigo en stereo stonden. De keuken en badkamer waren gemeenschappelijk. B. C. had bij hem gelogeerd gedurende ongeveer 1,5 jaar. Hij sliep in een opklapbed dat ze overdag konden opbergen. B. C. moest hiervoor niets betalen. B. C. en F. D. kenden elkaar zeer goed, het waren precies broers. B. C. ging bijna elke dag eten bij F. D. en zijn moeder. **F. D. zorgde voor alle herstellingen in de woningen van de beklaagde. B. C. werkte samen met F. D.. Zij gingen samen werken in de woningen van de beklaagde en B. C. ontving 10,00 euro per uur,** aldus het relaas van T. F.. **F. D. wist dat B. C. geen papieren had om te werken en ook de beklaagde wist dit' Zelf had Hij B. C. één keer zien schilderen, in een woning van de beklaagde. B. C. werkte enkel voor de beklaagde.** Ook T. F. had voor de beklaagde gewerkt, nadat hij in 2008 de gevangenis had verlaten. Hij deed behangen en pleisterwerken (stukken 92-94 strafdossier - onderlijning door het hof).

viii. Op 05.10.2015 werd C. D. verhoord naar aanleiding van drugbezit en uit dit verhoor **kwam naar voor dat betrokkene sedert één jaar zwartwerk uitvoerde voor de beklaagde**. C. D. deed dit om zijn druggebruik te kunnen financieren. Hij diende voor de beklaagde allerlei klusjes op te knappen in verschillende woningen (schilderen, behangen, valse muren en plafonds steken, ...). Die woningen stonden meestal te koop of te huur door het vastgoedkantoor Immo 't V. waarvan de beklaagde zaakvoerder was. C. D. kreeg 10,00 euro per uur van de beklaagde voor geleverde diensten. Hij verdiende 200,00 euro per maand door de werken in opdracht van de beklaagde uit te voeren. Op de dagen waarop hij voor de beklaagde diende te werken, werd hij thuis afgehaald door de beklaagde en vervolgens naar de woning gebracht alwaar werken werden uitgevoerd (stuk 101 strafdossier – onderlijning door het hof).

ix. De sociale inspectie nodigde C. D. tot tweemaal toe uit voor een verhoor nopens het bovenstaande, doch betrokkene kwam niet opdagen (stuk 105 strafdossier).

x. Ook de beklaagde werd uitgenodigd voor verhoor nopens de tewerkstelling van C. D.. De beklaagde verklaarde betrokkene te kennen, hij had nog een relatie met hem gehad. Daarnaast verhuurde hij een woning aan C. D.. **De beklaagde ontkende formeel dat**

betrokkene nog voor hem had gewerkt (stukken 111-113 strafdossier - onderlijning door het hof).

xi. Ter terechtzitting van 17.01.2018 werd C. D. als getuige verhoord door de eerste rechter. Blijkens proces-verbaal van de terechtzitting van 17.01.2018 heeft C. D. komt het volgende naar voor: *"C. D., geboren te (…) op (…), wonende te (…); C. D., hierboven volledig veréénzelvigd, werd naar aanleiding van drugbezit verhoord door de politie. Uit het verhoor komt naar voor dat C. D. sedert één jaar zwartwerk doet voor V. K., eveneens hierboven veréénzelvigd. C. D. doet dit om zijn druggebruik te kunnen financieren. Hij dient allerlei klusjes op te knappen voor V. K. en dit in verschillende woningen. De woningen alwaar hij dient te werken staan meestal te koop of te huur door vastgoedkantoor Immo 't V. waarvan V. K. zaakvoerder is. C. D. krijgt 10 euro per uur van V. K. voor de geleverde diensten. Hij verdient gemiddeld 200 euro per maand door de werken in opdracht van V. K. uit te voeren. De dagen dat hij moet werken, wordt C. D. thuis afgehaald door V. K. en naar de woning gebracht alwaar werken worden uitgevoerd. Daarmee geconfronteerd ontkent de getuige nadrukkelijk voor V. K. te hebben gewerkt. Hij had net een gevangenisstraf van 5 jaar wegens druggerelateerde feiten op zitten en had niets of niemand en wist niet wat hij moest zeggen.* ***De getuige deelt mee dat hij zich onder druk gesteld voelde door de verbalisanten om die verklaring af te leggen****. De getuige verduidelijkt dat hij in (…) telkens herviel in zijn druggebruik, reden waarom hij intussen verhuisde naar (…). De getuige benadrukt dat hij sindsdien clean is en intussen een zinvolle dagbesteding heeft als heftruckchauffeur in het havenbedrijf T. en T. c. TAK te (…).* ***De getuige betuigt zijn spijt nopens de belastende maar onjuiste verklaring over dhr. V. K..*** *De verbalisanten beweerden onder meer dat er sprake zou zijn van prostitutie en drongen steeds aan op een verklaring hoe ik de aangetroffen cocaïne dan wel had betaald. Ik voelde mij daarbij zeer ongemakkelijk en wou weg. In werkelijkheid financierde ik mijn druggebruik met geld dat ik stal van mijn ouders en broer en ik wou niet dat zij dit te weten zouden komen. Ook hier heb ik spijt van.* ***Ik ben formeel, ik heb nooit voor V. K. gewerkt*** *en had ik geweten hoeveel problemen V. K. zou krijgen door mijn leugenachtige verklaring, dan had ik die nooit afgelegd. De getuige, geconfronteerd door de Rechtbank met het gegeven dat zijn aantijgingen aan het adres van de verbalisanten toch zeer ernstig zijn, bevestigt nadrukkelijk dat het wel degelijk zo is gegaan. Op interpellatie van het openbaar ministerie: "Heeft u een relatie gehad, al dan niet seksueel, met dhr. V. K.?"* ***De getuige ontkent zulks met klem****, hij is hetero, hij is reeds vier jaar samen met zijn vriendin met wie hij een kindje heeft.* ***Op Interpellatie van het openbaar ministerie: "Is het door toedoen van dhr. V. K. dat u een andere verklaring aflegt?" De getuige deelt mee dat hij inderdaad door V. K. is aangesproken in Roeselare, dat hij heeft uiteengezet wat er is gebeurd, en dat ik besloten heb de waarheid te vertellen.*** *Op interpellatie van het openbaar ministerie: 'Wat meneer deed in de Bosweg?" Dat dhr. V. K. hem had opgehaald in Roeselare en dat hij hem daar heeft afgezet om dat hij zelf naar een receptie moest. Zelf was ik daar niet op gekleed. Op interpellatie van het openbaar ministerie of de getuige nog weet waar de woning te (…) gelegen is. De getuige antwoordt: "(…)". Op interpellatie van het openbaar ministerie of de getuige nog andere woningen van dhr. V. K. kent. De getuige antwoordt ontkennend. Op interpellatie van het openbaar ministerie: "Waarom heeft hij verklaard dat hij 4 u in de posterij heeft gewerkt?" De getuige deelt mee dat hij dat huis kent maar dat het niet van V. K. is maar dat is van een zekere J..* ***De getuige ontkent dat hij daar heeft gewerkt. De getuige verduidelijkt dat hij op het moment van het verhoor onder de invloed van drugs was.*** *Op interpellatie van het openbaar* ministerie of de

getuige wel zeker is dat er geen getuigen kunnen worden gevonden die zullen bevestigen dat de getuige wel degelijk voor V. K. heeft gewerkt? De getuige, gewezen op de ernst van het misdrijf meineed, volhardt de hierin. De getuige verduidelijkt dat zijn dochtertje wordt opgevoed door zijn moeder in (…) en dat hij er als de dood voor is dat V. K. zijn moeder/kennissen zou vertellen dat hij aan de drugs zat. Op interpellatie van meester T. D.: "Of de getuige voorafgaand aan zijn verhoor afstand heeft gedaan van zijn recht op bijstand van een raadsman?" De getuige verklaart: "Dit klopt. Mijn vriendin zat thuis en zij is gehandicapt. Er werd mij gezegd door de verbalisanten dat ik sneller naar haar toe zou kunnen als ik niet aandrong op de aanwezigheid van een raadsman." Op interpellatie van meester T. D.: "Of de getuige op het einde van zijn verhoor zoals erin staat vermeld lezing heeft gekregen of hij nog iets wou toevoegen?" De getuige verklaart: "Dit klopt. Hij had geen opmerkingen of toevoegingen."" (stuk 143 strafdossier – onderlijning door het hof). Gelet op de ernst van de aantijgingen aan het adres van de verbalisanten verzocht het openbaar ministerie de rechtbank ook hen te horen ter terechtzitting.

xii. Ter terechtzitting van 07.02.2018 werden de inspecteurs van politie B. A. en O. B. als getuigen verhoord door de eerste rechter. Blijkens het proces-verbaal van terechtzitting van 07.02.2018 komt het volgende naar voor: "***Dhr. B. A. neemt het woord*** *omdat het hij nu eenmaal was die het geviseerde verhoor van de getuige heeft afgenomen, zijn collega was daarbij niet aanwezig. Inspecteur B. A. verduidelijkt dat C. D. werd aangetroffen in de Bosweg en dat hij volgens hem en zijn collega zeker* ***niet*** *onder invloed was en dat hij van meet af aan en over de ganse lijn zeer* ***meewerkend*** *was. Het verhoor ging over druggerelateerde feiten en dan houden wij ons aan een aantal standaard vragen waaronder de vraag hoe dit druggebruik werd gefinancierd en hierop* ***verklaarde C. D. spontaan dat hij zijn druggebruik financierde*** **met inkomsten uit zwartwerk voor V. K. en zijn uikering.** *Dus op dat zwartwerk is niet verder op ingegaan. Dit zou immers het voorwerp uitmaken van een nieuw apart aanvankelijk proces-verbaal. Daar over zouden we het later met C. D. hebben en dit werd hem ook meegedeeld. Inspecteur B. A. is formeel dat hij C. D.* ***niet*** *heeft onder druk gezet om die verklaring af te leggen. Er is op geen enkel moment sprake geweest van prostitutie. De getuige verklaarde dat hij zich ongemakkelijk voelde en dat hij weg wilde. Ik had zeker niet de indruk dat de man zich ongemakkelijk voelde of weg wou zoals hij beweert, integendeel de man leek opgelucht dat hij uitgebreid zijn verhaal kon doen. Na het verhoor inzake drugs, volgde het tweede verhoor inzake het beweerde zwartwerk en na die twee verhoren gaf C. D. zelf toestemming tot een huiszoeking.* ***C. D. heeft tot tweemaal toe zijn verklaring ondertekend, deed tot twee maal toe formeel afstand van zijn recht op bijstand van een raadsman en dit staat toch haaks op de beweerde druk die hij beweert te hebben ervaren. Hij kon zich ook beroepen op zijn zwijgrecht, wat hij niet deed.*** *"* (stuk 145 strafdossier - onderlijning door het hof). ***"Inspecteur O. B. beaamt dat C. D. zeer meewerkend was en naar zijn inschatting zeker niet onder de Invloed was van drugs.*** *De man ging vlot mee naar het bureel. Op interpellatie van V. K.: 'Welk percentage van de bevolking het aangenaam zou vinden te worden verhoord nadat één gram cocaïne zou zijn aangetroffen?" Inspecteur B. A. antwoordt dat hij zich niet waagt aan giswerk maar dat zijn ervaring leert dat sommige mensen het als een opluchting ervaren hun verhaal kwijt te kunnen ook en zelfs in die context. Zijn collega beaamt dit. Op interpellatie van V. K.: "Of die huiszoeking met toestemming dan ook effectief is doorgegaan?" Inspecteur B. A. antwoordt dat die huiszoeking effectief is doorgegaan in aanwezigheid van een OGP. Zijn collega beaamt dit.* ***Op interpellatie van K. V.: "Waaruit men afleidde dat C.D. meewerkend was?"***

Inspecteur B. A. antwoordt dat uit het loutere gegeven dat C. D. vrijwillig meeging, hij was immers vrij om te gaan. Hij was niet van zijn vrijheid benomen, en kon op elk moment opstappen, zelfs tijdens zijn verhoor. *Zijn collega beaamt dit"* (stuk 145 strafdossier – onderlijning door het hof).

xiii. Het openbaar ministerie heeft het verhoor van K. J. afgelegd op 09.02.2018 bij het dossier gevoegd. Betrokkene verhaalde onder meer dat het inderdaad zo was dat de beklaagde geprobeerd heeft C. D. te laten inschrijven te (…) om leegstandbelasting te vermijden. Betrokkene was er evenwel nooit ingeschreven geraakt. Het was de bedoeling geweest dat **C. D. wat werk voor hem zou doen in het zwart**. Het ging hier meestal over behangen, schilderen, renovatie, enz. van aangekochte woningen die daarna weer werden verkocht. Dit was wel in 2016 al. **K. J. wist ook dat C. D. in 2015 zwartwerk had verricht voor de beklaagde. K. J. kende beiden en had ook nog voor de beklaagde gewerkt**. Hij had evenwel nooit een eurocent gekregen. De beklaagde beloofde veel maar gaf niets. Volgens K. J. is hij een geslepen kerel die andere mensen manipuleert. K. J. kan een concreet voorbeeld geven van het zwartwerk van C. D. in de periode 2015-2016, nl. de (…) te (…). Het betrof een huis van beklaagde waarin C. D. 'serieus' in had gewerkt (schilderen, behangen, ...). In die periode wist K. J. ook concreet van een huis in (…), hij dacht (…). Er waren zeker nog andere huizen die eigendom waren van de beklaagde, aldus het relaas van K. J. **De reden waarom C. D. zijn bekentenis van zwartwerk voor de beklaagde had ingetrokken, zou zijn omdat het geld heeft gekregen van de beklaagde.** K. J. vermoedde zeer sterk dat C. D. nog steeds in het zwart werkt voor de beklaagde. C. D. heeft ook altijd geld nodig voor van alles en nog wat. **De beklaagde heeft nog wel mensen die in het zwart werken voor hem. Hij wist nog van een illegaal** rond oktober 2016. **Het was een zwarte man die ook nog in (…) te (…) heeft gewoond.** K. J. wist niet of hij daar effectief werd ingeschreven. De man was ongeveer 22 jaar. **K. J. dacht dat hij B. C. noemde** en hij meende dat hij klacht had neergelegd tegen de beklaagde eind december 2016/januari 2017 (stuk 146 strafdossier – onderlijning door het hof.

III. E. Het bewijs en de schuld van de beklaagde V. K.

23. Blijkens de op 14.02.2019 ter griffie van het hof van beroep te Gent neergelegde "syntheseberoepsconclusie" betwist de beklaagde V. K. in **hoofdorde** integraal de feiten van de tenlasteleggingen A en B en vraagt in deze de vrijspraak, minstens werpt de beklaagde V. K. op dat hij B. C. slechts zou hebben leren kennen in juli 2015 en verwijst hij hierbij naar het tussen hen gevoerde telefonisch contact vanaf juli 2015, zodat de geïncrimineerde periode slechts zou kunnen beginnen lopen vanaf 01.07.2015 tot en met 12.12.2015, terwijl voor de geïncrimineerde periode van 01.01.2015 tot en met 30.06.2015 de vrijspraak zich zou opdringen. Blijkens de voormelde "syntheseberoepsconclusie" vraagt de beklaagde V. K. in **ondergeschikte orde** de oplegging van een werkstraf.

E.1. Nopens de geïncrimineerde periode van de feiten van de tenlasteleggingen A en B (1 tot en met 3):

24. Uit het verhoor van 03.05.2016 van B. C. komt naar voor dat hij voor de beklaagde V. K. zou gewerkt hebben vanaf de lente van 2015 (opmerking van het hof: de lente begon in 2015 op 20.03.2015) tot het einde van 2015, terwijl het strafdossier niet toelaat om op objectieve

wijze vast te stellen dat B. C. reeds vanaf 01.01.2015 voor de beklaagde V. K. werken zou hebben uitgevoerd, minstens wordt dit door het openbaar ministerie niet bewezen en/of aannemelijk gemaakt.

25, In die omstandigheden beperkt het hof de in de inleidende akte weerhouden geïncrimineerde periode van de feiten van de tenlasteleggingen A en B (1 tot en met 3) in die zin dat deze moet worden begrepen en gelezen als: *"op niet nader bepaalde tijdstippen in de periode van 20.03.2015 tot en met 12.12.2015".*

26. Waar in dit arrest verder sprake is van de in de inleidende akte weerhouden geïncrimineerde periode van de feiten van de tenlasteleggingen A en B (1 tot en met 3) dient deze begrepen en gelezen te worden zoals thans door het hof beperkt.

E.2. Nopens de feiten van de tenlasteleggingen A en B (1 tot en met 3) binnen de voormelde beperkte geïncrimineerde periode:

27. Uit het onderzoek van de stukken van het strafdossier en uit de debatten ter terechtzitting bij dit hof komt vast te staan dat – in tegenstelling tot wat de beklaagde V. K. voorhoudt - de feiten van de tenlasteleggingen A en B (1 tot en met 3) binnen de voormelde beperkte geïncrimineerde periode in hoofde van de beklaagde V. K. bewezen zijn. Het hof overweegt hierbij zoals hierna aangegeven.

E.2.1. Nopens de feiten van de tenlastelegging A binnen de voormelde beperkte geïncrimineerde periode:

28. Elk misdrijf vereist naast een materieel bestanddeel ook een moreel bestanddeel, met name schuld of verwijtbaarheid, zelfs wanneer het moreel bestanddeel niet uitdrukkelijk in de strafbaarstelling is vermeld (zie en vergelijk Cass. 12.05.1987, **R.W**., 1987, 540 en Cass. 13.12.1994, **R.W.**, 1995-1996, 533 met noot B. S., "Elk misdrijf – ook dat uit het bijzonder strafrecht - vereist een moreel of schuldbestanddeel").

29. In de lijn van het door de verdediging van de beklaagde V. K. gevoerde verweer nopens het misdrijf mensenhandel, verwijst het hof voorafgaandelijk naar de hierna volgende toepasselijke principes/motieven: De beklaagde V. K. wordt in de tenlastelegging vervolgd voor het basismisdrijf mensenhandel (artikel 433*quinquies*, § 1 Strafwetboek) bestaande uit twee constitutieve bestanddelen:
- het materieel element veronderstelt de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem (artikel 433*quinquies*, § 1, lid 1 Strafwetboek);
- het moreel element wijst op de doelstelling van de uitbuiting: het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid (artikel 433*quinquies*, § 1, lid 1, 3° Strafwetboek);

met de verzwarende omstandigheden dat hierbij misbruik werd gemaakt van de kwetsbare toestand waarin de persoon verkeert ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken (artikel

433*septies*, lid 1, 2° Strafwetboek) en het feit dat van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt (artikel 433*septies*, lid 1, 6° Strafwetboek) .

30. In het basismisdrijf mensenhandel (artikel 433*quinquies*, § 1, lid 1 , 3° Strafwetboek) is het element geweld, dwang en/of onvrijheid niet als constitutief bestanddeel voorzien. Bovendien blijkt uit artikel 433*quinquies*, § 1, lid 2 Strafwetboek dat de toestemming van de in het eerste lid bedoelde persoon met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting in deze van geen belang is. Overigens is het direct of indirect gebruik van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang slechts een verzwarende omstandigheid (zie artikel 433*septies*, lid 1, 3° Strafwetboek) van het basismisdrijf, terwijl deze verzwarende omstandigheid in de inleidende akte niet werd weerhouden.

31. Bij ontstentenis van een wettelijke definitie of van uitleg in de voorbereidende werkzaamheden, dient de term “werving” in zijn normale betekenis te worden begrepen. Die houdt niet in dat de aangeworven persoon daartoe moet worden aangezocht. De loutere vaststelling dat de beklaagde V. K. de betrokken werknemer (B. C.) in dienst heeft genomen opdat hij hem zijn arbeidskracht ter beschikking zou stellen, volstaat om te besluiten dat de beklaagde V. K. de betrokken werknemer (B. C.) heeft aangeworven (zie en vergelijk Cass. 8 oktober 2014, **R.W.,** 2015-16, afl. 27, 1071).

32. Wat precies onder “omstandigheden in strijd met de menselijke waardigheid” moet worden begrepen wordt door de wetgever niet aangegeven. Dit heeft betrekking op de essentie van de menselijke natuur. De kwaliteit van het behoren tot de mensheid / moet worden gespecificeerd. Ze presenteert zich als de symbolische verzameling van alle gezamenlijke elementen van de mens. Het aantasten van de menselijke waardigheid is dus het “verlagen" van de menselijke kwaliteit van een persoon of een groep mensen. Het aantasten van de menselijke waardigheid komt meer bepaald neer op het “neerhalen" van wat de menselijke natuur karakteriseert, namelijk het lichamelijk en geestelijk vermogen. Onder lichamelijk vermogen dient te worden begrepen: het zich vrij bewegen, het in zijn noden kunnen voorzien, zich verzorgen, en andere. Het gaat hierbij dus om de fysieke capaciteit om op vrije en gelijke wijze in zijn essentiële noden te voorzien. Onder geestelijk vermogen dient te worden begrepen: het gelijke intellectueel en sociaal mobiliseerbaar vermogen binnen een maatschappij.

33. Bepaalde arbeidsomstandigheden die als gevolg kunnen hebben dat de betrokken werknemers niet langer is staat zijn om op vrije en gelijke wijze in hun essentiële noden te voorzien, kunnen in strijd zijn met de menselijke waardigheid. Verschillende elementen kunnen in aanmerking worden genomen om arbeidsomstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid vast te stellen. Wat het loon betreft, kan een loon dat kennelijk niet in verhouding staat tot het zeer grote aantal verrichte arbeidsuren, eventueel zonder rustdag, of het (moeten) verstrekken van niet-betaalde diensten worden omschreven als arbeidsomstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid. Zo het loon lager ligt dan het gemiddeld maandelijks minimuminkomen zoals bedoeld in een in de Nationale Arbeidsraad gesloten collectieve arbeidsovereenkomst, zal zulks voor de feitenrechter een onbetwistbare aanwijzing voor economische uitbuiting zijn. Er kan ook sprake zijn van arbeidsomstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid wanneer een of meer werknemers werken in een arbeidsklimaat dat kennelijk niet in overeenstemming is met de normen opgelegd in de wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk (*Parl. St*. Kamer 2004-05, nr. 1560/1, 19).

34. Het tewerkstellen van werknemers op een wijze dat ze economisch worden uitgebuit (en waardoor zij niet langer op vrije en gelijke wijze in hun essentiële noden kunnen voorzien) is op zich reeds een tewerkstelling die in strijd is met de menselijke waardigheid zoals bedoeld in artikel 433*quinquies*, § 1, lid 1, 3° Strafwetboek (zie en vergelijk Cass. 5 juni 2012, **Arr. Cass**., 2012, afl. 6-7-8, 1554). Hierbij is het evident dat de arbeidsomstandigheden waarin de buitenlandse werknemers in hun thuisland genoegen zouden moeten hebben nemen niet de norm zijn om in deze al of niet te kunnen spreken van een tewerkstelling in strijd met de menselijke waardigheid, zodat de Belgische tewerkstellingsvoorwaarden de maatstaf vormen waaraan de situatie van de buitenlandse werknemers moet worden getoetst.

35. Het hof stelt vast dat de samenlezing van het relaas van B. C. en de vaststellingen van de verbalisanten ter zake zoals voormeld onder randnummer 22.i. van huidig arrest én de verklaring van B. C. zoals voormeld onder randnummer 22.iii. van huidig arrest, objectief worden bevestigd door (1) de niet mis te verstane bij B. C. inkomende sms-berichten afkomstig van de beklaagde V. K. met concrete (werk)opdrachten in diens woningen zoals voormeld onder randnummer 22.ii. van huidig arrest, (2) de gedetailleerde en geloofwaardige verklaring van de getuige T. F. zoals voormeld onder randnummer 22.vii. van huidig arrest en (3) de gedetailleerde en geloofwaardige verklaring van K. J. zoals voormeld onder randnummer 22.xiii. van huidig arrest.

36. Het feit dat de voormelde inkomende sms-berichten afkomstig zijn van het gsmnummer gelinkt aan de firmanaam Immo ’t V., is - gelet op gegeven dat de beklaagde V. K. zijn vastgoedmakelaarsactiviteiten onder de naam Immo ’t V. heeft uitgevoerd – in deze irrelevant. De stelling van de beklaagde V. K. dat mogelijks iemand anders via het gsm-nummer gelinkt aan de firmanaam Immo ’t V. de voormelde sms-berichten zou hebben kunnen versturen is een loutere – niet-bewezen en/of aannemelijk gemaakte – subjectieve bewering/veronderstelling.

37. De stelling van de beklaagde V. K. dat aan de geloofwaardigheid van de verklaring van K. J. - gelet op het bestaan van een huurgeschil tussen de BVBA ZAKENKANTOOR V. (waarvan de beklaagde V. K. de zaakvoerder is) en K. J. - moet worden getwijfeld, treft geen doel. Het hof stelt immers vast dat de verklaring van K. J. zeer gedetailleerd is en afgelegd werd op 09.02.2018, zijnde ruimschoots voorafgaand aan het vonnis van 16.01.2019 van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie burgerlijke rechtbank, waarbij K. J. tot het betalen van huurachterstal werd veroordeeld.

38. Uit de samenlezing van de voormelde onder randnummer 35 van huidig arrest opgesomde elementen uit het strafdossier komt voor het hof vast te staan dat B. C. louter uitvoerende arbeid heeft verricht onder de juridische mogelijkheid van gezag, leiding en toezicht door de beklaagde V. K., waaruit binnen de uitvoering van een arbeidsovereenkomst het recht op loon ontstaat. De door B. C. uitgevoerde uitvoerende arbeid gebeurde in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid. B. C. was immers illegaal in het land en had omwille van zijn precaire verblijfsrechtelijke en sociale situatie in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze dan zich te conformeren aan de eenzijdig door de beklaagde V. K. opgedrongen arbeids- en leefomstandigheden. Bovendien werd hierbij geen loon uitbetaald en verkreeg B. C. enkel kost en inwoon, terwijl B. C. zich blijkens de sms-berichten te schikken had naar de door de beklaagde V. K. opgedrongen werkplaatsen, waarbij niet de minste rechten in de sociale zekerheid werden opgebouwd. Overigens werden de papieren van B. C. in oktober 2015 door de beklaagde V. K. achtergehouden, waardoor de situatie van B. C. in deze nog precairder werd. In die

omstandigheden komt voor het hof vast te staan dat B. C. in feite werd meegezogen in een door de beklaagde V. K. gecreëerde scène waarbij deze laatste hulp, ondersteuning en papieren (via een asielaanvraag) heeft beloofd in ruil voor werkopdrachten/klusjes. De illegaal in het land verblijvende B. C. was immers in die omstandigheden verblind door de belofte van de beklaagde V. K. deze feiten hebben zich afgespeeld binnen de voormelde beperkte geïncrimineerde periode, zodat ook de verzwarende omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt bewezen voorkomt.

39. De stelling van de beklaagde V. K. dat (1) B. C. zijn Ghanees paspoort zou hebben verloren, (2) het door de beklaagde V. K. voorgelegd sms-bericht van B. C. afkomstig zou zijn (stuk 6), (3) B. C. de beklaagde V. K. opnieuw zou hebben opgezocht uit dankbaarheid voor diens hulp en ondersteuning en (4) B. C. in die optiek zijn dankbaarheid zou hebben geuit door het uitvoeren van allerlei karweitjes, wordt niet alleen weerlegd/ontkracht/ontzenuwd door de voormelde motieven onder de randnummers 35 en 38 van huidig arrest maar tevens door de correcte middelen/argumenten zoals aangevoerd door de burgerlijke partij B. C. in de op 15.01.2019 ter griffie van het hof van beroep te Gent neergelegde “syntheseconclusie" (randnummers 5-8), die alhier als hernomen worden beschouwd.

40. De overige (feitelijke) middelen/argumenten van de verdediging van de beklaagde V. K. – zoals geformuleerd in de op 14.02.2019 ter griffie van het hof van beroep te Gent neergelegde "syntheseberoepsconclusie” – bevatten geen redelijke of aanvaardbare elementen die dit hof tot een andere beslissing zouden kunnen dwingen.

E.2.2. Nopens de feiten van de tenlastelegging B (1 tot en met 3) binnen de voormelde beperkte geïncrimineerde periode:

41. Zoals terecht vastgesteld door de burgerlijke partij B. C. in de op 15.01.2019 ter griffie van het hof van beroep te Gent neergelegde “syntheseconclusie“ (randnummer 5), stelt ook het hof vast dat de verdediging van de beklaagde V. K. nopens de feiten van de tenlastelegging B (1 tot en met 3) blijkens de op 14.02.2019 ter griffie van het hof van beroep te Gent neergelegde “syntheseberoepsconclusíe” (bladzijden 2-9) *in se* geen middelen/argumenten heeft aangevoerd.

    Waar uit het onderzoek is gebleken dat de beklaagde V. K. niet gekend was als werkgever en nooit op een officiële basis (met Dimona-melding) personeel tewerk heeft gesteld, komt voor het hof - op grond van de hierna volgende motieven - alsnog vast te staan dat de beklaagde V. K. naar de feiten en in werkelijkheid als werkgever over de werknemers B. C., F. D. en C. D. moet worden beschouwd.

42. Wat de effectieve tewerkstelling van B. C. betreft kan verwezen worden naar de motieven uit de voormelde randnummers 35 tot en met 38 van huidig arrest, die alhier als hernomen worden beschouwd en die in deze onverkort gelden.

43. Wat de effectieve tewerkstelling F. D. betreft kan verwezen worden naar diens verklaring afgelegd op 19.07.2016 zoals voormeld onder randnummer 22.v. van huidig arrest, welke dient samengelezen te worden met de gedetailleerde en geloofwaardige verklaring van de getuige T. F. zoals voormeld onder randnummer 22.vii. van huidig arrest.

44. Wat de effectieve tewerkstelling van C. D. betreft stelt het hof vast dat hij twee volledig tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, namelijk de eerste op 05.10.2015 bij de politiediensten zoals voormeld onder randnummer 22.viii. van huidig arrest en de tweede op de terechtzitting van 17.01.2018 voor de eerste rechter zoals voormeld onder randnummer 22.viii. van huidig arrest, terwijl slechts één verklaring met de werkelijkheid kan overeenstemmen.

45. Het komt de feitenrechter toe in beginsel volkomen vrij de bewijswaarde te beoordelen die zij aan een bepaald bewijselement toekent. Deze vrije beoordeling houdt in dat de feitenrechter van elk element de geloofwaardigheid meet.

46. Indien – zoals *in casu* – verschillende bewijselementen niet met elkaar in overeenstemming zijn, maakt de feitenrechter een keuze nopens de elementen die doorslaggevend worden geacht bij de besluitvorming. Zo oordeelt de feitenrechter onaantastbaar met welke verklaring bij de beoordeling rekening wordt gehouden en met welke verklaring bij de beoordeling geen rekening wordt gehouden gelet op het ongeloofwaardig/onbetrouwbaar karakter ervan.

47. Op grond van de hierna volgende motieven hecht het hof meer geloof aan de eerste op 05.10.2015 bij de politiediensten afgelegde verklaring zoals voormeld onder randnummer 22.viii. van huidig arrest, terwijl de tweede op de terechtzitting van 17.01.2018 voor de eerste rechter afgelegde verklaring zoals voormeld onder randnummer 22.viii. van huidig arrest voor het hof ongeloofwaardig/onbetrouwbaar voorkomt. Het hof verwijst vooreerst naar de verklaring van K. J. zoals voormeld onder randnummer 22.viii. van huidig arrest, die zeer nadrukkelijk en gedetailleerd heeft weergegeven waar hij C. D. heeft weten werken voor de beklaagde V. K., alsmede welke karweien C. D. in deze heeft verricht. Dat er zoals voormeld sprake zou geweest zijn van een huurgeschil tussen de beklaagde V. K. en K. J. doet aan het voormelde (zoals hierboven reeds gemotiveerd) geen afbreuk. Bovendien houdt het hof eveneens rekening met de zeer duidelijke verklaringen van de inspecteurs van politie B. A. en O. B. zoals voormeld onder randnummer 22.xii. van huidig arrest die de lasterlijke aantijgingen aan hun adres waarvan C. D. zich bediende ter terechtzitting 17.01.2018 weerleggen/ontkrachten/ontzenuwen. Dat de voormelde inspecteurs C. D. onder druk zouden hebben gezet wordt niet bewezen en/of aannemelijk gemaakt, Overigens zijn er geen redenen voorhanden om te twijfelen aan de integriteit van de voormelde inspecteurs die anders dan C. D. geen enkele reden hebben om C. D. leugens in de mond te leggen. C. D. erkende trouwens zelf dat hij werd benaderd door de beklaagde V. K. en mocht C. D. bij zijn verhoor dan toch zo 'onder invloed' zijn geweest zoals hij beweert dan zouden de voormelde inspecteurs dit ongetwijfeld hebben opgemerkt (aan het verhoor ging nota bene een verhoor inzake drugbezit vooraan), terwijl het eveneens opvalt dat de verklaring van C. D. afgelegd ter terechtzitting van 17.01.2018 niet te rijmen valt met de verklaring van de beklaagde V. K.. Ter terechtzitting van 17.01.2018 ontkende C. D. immers met klem ooit een relatie te hebben gehad met de beklaagde V. K., hamerend op zijn hetero-zijn, terwijl de beklaagde V. K. zelf spontaan heeft verklaard met C. D. nog een homoseksuele relatie te hebben gehad.

III. F. De bestraffing in hoofde van de beklaagde V. K.

48. De feiten, alhier in hoofde van de beklaagde bewezen verklaard, voorwerp van de telastleggingen A en B (1 tot en met 3), zoals hoger in dit arrest aangegeven, zijn telkenmale de uitwerking van

eenzelfde strafbaar opzet, zodat met toepassing van artikel 65, lid 1 Strafwetboek voor deze feiten samen slechts één straf wordt opgelegd, namelijk de zwaarste.

49. Bij de straftoemeting houdt het hof thans rekening met:
    a. de aard en objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten. De in hoofde van beklaagde bewezen verklaarde feiten van mensenhandel in de zin van economische uitbuiting zijn uitermate ernstig en getuigen van een doorleefd misprijzen voor de menselijke waardigheid. Ook de door beklaagde op de sociale reglementering gepleegde inbreuken zijn objectief gezien ernstig. De rechten van de betrokken werknemers werden geschaad en de mogelijkheid tot zwartwerk en het niet betalen van sociale bijdragen werd bewust geschapen. Bovendien werd het opbouwen van rechten op sociale prestaties verhinderd en werden controlemechanismen verstoord. Dergelijke inbreuken op het arbeidsrecht en het sociaal zekerheidsrecht ondermijnen het stelsel van de sociale bescherming zelf en moeten dan ook passend worden bestraft,
    b. de omstandigheden waarin deze werden gepleegd,
    c. de sociale situatie (gezinstoestand en arbeidssituatie) en de financiële draagkracht van de beklaagde, zoals deze blijken uit de bundel,
    d. het gegeven dat het hof niet ingaat op het in ondergeschikte orde geformuleerde verzoek van de beklaagde tot het opleggen van een werkstraf. Een werkstraf is immers, gelet op de objectieve ernst van de feiten, een veel te milde bestraffing en dreigt door de beklaagde, gelet op diens persoonlijkheid, als een louter tijdelijk ongemak te worden ervaren zonder hem het noodzakelijke normbesef bij te brengen dat door de oplegging van een passende straf wordt beoogd,
    e. het strafrechtelijk verleden (één veroordeling voor een verkeersinbreuk en één correctionele veroordeling voor huisjesmelkerij) van de beklaagde op het ogenblik van de feiten, waaruit blijkt dat hij nog kan genieten van de gunst van het gewoon uitstel van de tenuitvoerlegging van de straf. De beklaagde voldoet daartoe aan de wettelijke toepassingsvoorwaarden vermits hij enerzijds in het verleden nog niet veroordeeld is geweest tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van méér dan twaalf maanden - zelfs met uitstel – of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99*bis* Strafwetboek en er zich anderzijds geen veroordeling opdringt van straffen met meer dan vijf jaar.
    f. het beginsel dat de straftoemeting niet alleen de vergeldingsbehoefte, maar ook de preventie moet dienen. De op te leggen straf moet dan ook van aard zijn de beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken, hem aan te sporen tot meer verantwoordelijkheidsbesef en tot het naleven van de wet.

50. Rekening houdend met de voormelde onder randnummer 50 van huidig arrest opgesomde parameters komt een hoofdgevangenisstraf van 1 jaar, met uitstel van tenuitvoerlegging voor 6 maanden van de opgelegde hoofdgevangenisstraf voor de duur van 5 jaar, én een geldboete van 1.000,00 euro, verhoogd met 50 opdeciemen (de feiten gepleegd zijnde ná 01.01.2012 doch vóór 01.01.2017), hetzij x 6 en aldus gebracht op 6.000,00 euro of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden (artikel 40 Strafwetboek), met uitstel van tenuitvoerlegging voor de helft van de opgelegde geldboete voor de duur van 3 jaar, zodat 500,00 euro, verhoogd met 50 opdeciemen, hetzij x 6 en aldus gebracht op 3.000,00 euro effectief blijft, wetmatig en passend voor, ter beteugeling van de feiten van de tenlastelegging A en B (1 tot en met 3) zoals hier bewezen verklaard. Deze bestraffing blijft absoluut noodzakelijk om de beklaagde tot blijvend normbesef te brengen en om verdere recidive in zijn hoofde te voorkomen.

III. G. De bijkomende veroordelingen in hoofde van de beklaagde V. K.

52. Overeenkomstig artikel 433novies, §l Strafwetboek wordt de beklaagde V. K. hierna veroordeeld tot ontzetting van de in artikel 31, lid 1 Strafwetboek genoemde rechten voor de duur van 5 jaar.

53. **Nopens de Solidariteitsbijdrage:**

Deze bijdrage is verschuldigd per veroordeling tot een criminele of correctionele hoofdstraf, overeenkomstig de artikelen 28 en 29 van de wet van 01/08/1985 houdende fiscale en andere bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24/12/1993, nadien (met ingang van 01/01/2004) vervangen door artikel 3 van de wet van 22/04/2003 (B.S. 22/05/2003, tweede uitg.), nadien (met ingang van 01/01/2004) opnieuw gewijzigd door artikel 23 van het K.B. dd. 19/12/2003 (B.S. 30/12/2003 - dit K.B. tot wijziging van het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en van het artikel 29, tweede lid van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen werd genomen "op de voordracht van de Minister van Justitie en na advies van de in Raad vergaderde Ministers" (zie aanhef van dit K.B. dd. 19/12/2003)), en nadien (met ingang van 17/12/2004) nogmaals (en laatst) gewijzigd door artikel 1 van het K.B. dd. 31/10/2005 (B.S. 07/12/2005, 52.809). De solidariteitsbijdrage is geen straf (zie en vgl. Cass. 08/10/1996, Pas. 1996, 1, 363; Cass. 09/11/1994, J,T. 1995, 214; Cass. 30/06/1993, Pas. 1993, 1, 635 (navolgbaar)). Het bedrag van de solidariteitsbijdrage is onderworpen aan de verhoging bedoeld in de bepalingen betreffende de opdeciemen op de strafrechtelijke geldboeten (artikel 1 van de wet van 05/03/1952 betreffende de opdeciemen op de strafrechtelijke geldboeten, zoals gewijzigd door artikel 36 van de wet van 07/02/2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid, en gelet op artikel 1, eerste Lid van het K.B. dd. 22/12/2003 houdende vaststelling van de datum van Inwerkingtreding van de wet van 07/02/2003 houdende verschillende bepalingen Inzake verkeersveiligheid – zie ook artikel 2 van de wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie en artikel 59 Programmawet van 25/12/2016 (B.S. 29/12/2016)).

De beklaagde V. K. wordt hierna veroordeeld tot betaling van een bijdrage van 25 euro, verhoogd met 70 opdeciemen (x 8), en aldus gebracht op 200 euro.

54. **Nopens de Bijzondere forfaitaire bijdrage in de kosten:**

De veroordeling tot betaling van de vaste vergoeding (art. 91 K.B. van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken) is voor elke criminele, correctionele en politiezaak een verplichte aanvulling van de strafrechtelijke veroordeling. Zij heeft een eigen karakter en is geen straf (Cass. 09/11/1994, J.T. 1995, 214; A.C. 1994, 938; navolgbaar). Zij moet worden uitgesproken ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten, in het bijzonder ongeacht de omstandigheid dat de feiten dagtekenen van vóór de inwerkingtreding van de wetsbepalingen, die de rechter ertoe verplichten die vergoeding aan iedere veroordeelde op te leggen (Cass., 03/03/1993, A.R, nr. 402; navolgbaar).

Artikel 2 Swb. is op die bijdrage niet toepasselijk.
Krachtens artikel 6, eerste alinea, van de Programmawet II van 27.12.2006 en de artikelen 77, tweede Lid en 79 van het Koninklijk Besluit van 27.4.2007, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, bedroeg deze vergoeding (na indexatie) 30,69 euro. Bij arrest van de Raad Van State dd. 17/12/2008 (Nr. 188.928) werd dit K.B. vernietigd (B.S. 02/02/2009, 7548). De bepalingen van het vroegere algemeen reglement in strafzaken blijven toepasselijk. Krachtens artikel 91, tweede lid van het K.B. van 28/12/1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals laatst gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, blijft de beklaagde veroordeeld tot betaling van een forfaitaire vergoeding. Het bedrag ervan bedraagt actueel (Ingevolge het Koninklijk besluit dd. 13/11/2012 tot wijziging van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vastgesteld bij Koninklijk Besluit van 28 december 1950 wat betreft de administratieve kosten in strafzaken) en na indexatie zoals bepaald in de artikelen 148 en 149 van het Algemeen reglement op de gerechtsk0sten in strafzaken, € 53,58 (zie ook omzendbrief 131/5 over de indexering van de bedragen die mogen worden aangerekend door de personen die door de gerechtelijke overheden worden gevorderd voor het uitvoeren van een opdracht in een dienstverlenende rol die gerechtskosten in strafzaken genereert, gepubliceerd in B.S. 04/10/2018).

De beklaagde V. K. wordt hierna veroordeeld tot betaling van deze bijzondere forfaitaire bijdrage in de kosten (53,58 euro).

55. Bijdrage fonds voor tweedelijnsbijstand:

Met toepassing van artikel 4 § 3 en 5 § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand (ingevolge art. 6 van het K.B. van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand in werking getreden op 1 mei 2017) wordt V. K. (de veroordeelde verdachte, inverdenkinggestelde, beklaagde, beschuldigde of voor het misdrijf burgerrechtelijk aansprakelijke persoon en de burgerlijke partij, wanneer zij het initiatief tot de rechtstreekse dagvaarding heeft genomen of wanneer een onderzoek is geopend ten gevolge van haar optreden als burgerlijke partij en zij in het ongelijk wordt gesteld) hierna veroordeeld tot het betalen van een bijdrage van 20 euro aan het fonds voor tweedelijnsbijstand.

56. Stelt het overtuigingsstuk KO/15/5448 ter beschikking van het Openbaar Ministerie om ermee te handelen als naar recht.

57. De beklaagde V. K. wordt, ten bate van de Staat, veroordeeld tot de kosten die in eerste aanleg – met uitzondering van de kosten betreffende het nietig bevonden beroepen vonnis, die ten laste van de Staat blijven - en in graad van hoger beroep aan de zijde van het openbaar ministerie zijn gevallen, zoals hierna aangegeven en begroot.

IV. BEOORDELING BURGERLIJKEVORDERING

IV. A. De burgerlijke vordering van B. C.

58. De burgerlijke partij B. C. stelt in de op 15.01.2019 ter griffie van het hof van beroep te Gent neergelegde “syntheseconclusie" (randnummer 9) incidenteel hoger beroep in en vordert thans opnieuw (zoals voor de eerste rechter) lastens de beklaagde V. K. de veroordeling tot het betalen van een (nl levetgaedinwx aequo et bono van 25.000,00 euro, meer interesten vanaf 12.12.2015 en een rechtsplegingsvergoeding van 2.41)0,OO euro.

59. Deze burgerlijke vordering is tijdig, regelmatig naar vorm en komt derhalve ontvankelijk voor. De bewezen verklaarde tenlasteleggingen A en B1 lastens de beklaagde V. K. staan in noodzakelijk oorzakelijk verband met de schadelijke gevolgen die door de burgerlijke partij B. C. werden ge]eden en de beklaagde V. K., als enige aansprakelijk voor de geleden schade, is er dan ook toe gehouden deze schade te vergoeden.

60. Er kan niet aan getwijfeld worden dat de burgerlijke partij B. C. een ernstige morele schade leed ingevolge de economische uitbuiting door de beklaagde B. C.. Nopens morele schade merkt het hof op dat deze schade per definitie onherstelbaar is, en de vergoeding uit dien hoofde daarom slechts een vorm van troost, een ‘compensatie’ die tot doel heeft de pijn, de smart of enig ander moreel leed te lenigen. Voor de begroting van de geldelijke compensatie voor morele schade is het quasi onmogelijk om deze vergoeding te meten naar de reële inhoud en de omvang van de schade. Geen enkele feitenrechter heeft immers het vermogen om deze delicate menselijke schade die zich afspeelt in het hart en de geest van mensen te lenigen of accuraat in geld te begroten.

61. Het hof begroot deze schade naar redelijkheid en billijkheid én kent een schadevergoeding van 2.500,00 euro toe, meer vergoedende Intresten vanaf 12.12.2015 zoals gevorderd, alsmede een rechtsplegingsvergoeding van 2.400,00 euro in elke aanleg.

62. De burgerlijke partij B. C. vordert tevens het tussen te komen arrest op burgerlijk vlak uitvoerbaar te verklaren bij voorraad, niettegenstaande elk rechtsmiddel, zonder borgstelling en met uitsluiting van de mogelijkheid tot kantonnement. Mits speciale motivering kan de rechter bij voorraad uitvoerbaar verklaren de vonnissen/arresten over de burgerlijke rechtsvordering evenals de vonnissen/arresten over de strafvordering behalve die van veroordeling, vrijspraak of ontslag van vervolging, praktisch dus de vonnissen/arresten alvorens recht te doen op strafgebied, op incident of over een exceptie van onbevoegdheid geveld. Dat het de beklaagde V. K. zou ontbreken aan schuldinzicht volstaat naar het oordeel van het hof niet om het arrest op burgerlijk vlak uitvoerbaar bij voorraad te verklaren, zodat de vordering op dit punt wordt afgewezen als ongegrond.

63. Gelet op het bestaan van mogelijke overige reële, persoonlijke schade veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven past het de burgerlijke belangen aan te houden.

64. De overige (feitelijke) argumenten van de verdediging van de burgerlijke partij B. C. – zoals geformuleerd in de op 15.01.2019 ter griffie van het hof van beroep te Gent neergelegde “syntheseconclusie°° – bevatten geen redelijke of aanvaardbare elementen die dit hof tot een andere beslissing zouden kunnen dwingen.

OP DEZE GRONDEN,

het hof, rechtdoende **op tegenspraak,**

met toepassing van de artikelen :

- in de Inleidende akte, het beroepen vonnis en hoger in dit arrest aangegeven;
- 179, 211 en 215 Wetboek van Strafvordering
- 24 van de wet van 15.06,1935 op het taalgebruik in gerechtszaken,
- 1, 8 en 14 van de wet van 29.06.1964,
- 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek,
- 3, 4 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering,
- 44 en 45 Strafwetboek,
- 162*bis* (RPV) en 348 Wetboek van Strafvordering.

Beslissend over de zaak zelf, na de zaak aan zich te hebben getrokken.

Alle andere en strijdige conclusies van de hand wijzend als niet gegrond;

Verklaart elk hoger beroep ontvankelijk en erover beslissend:

Weert de door V. K. op 17.12.2018 ter griffie van het hof van beroep te Gent neergelegde “eerste beroepsconclusie", op 18.02.2019 ter griffie van het hof van beroep te Gent neergelegde “syntheseberoepsconclusie", op 08.03.2019 ter griffie van het hof van beroep te Gent neergelegde “laatste syntheseberoepsconclusie” en op 11.03.2019 ter griffie van het hof van beroep te Gent neergelegde “syntheseberoepsconclusie”, met toepassing van artikel 152, § 1 Wetboek van Strafvordering ambtshalve uit de debatten.

OP STRAFGEBIED

Stelt vast dat het beroepen vonnis nietig is.

Opnieuw recht doende:

Heromschrijft in de inleidende akte het basismisdrijf van de feiten van de tenlastelegging A als volgt: *“Bij inbreuk op de artikelen 433quinquies §1, lid 1, 3° en 433septïes, Lid 1, 2° en 6° van het Strafwetboek, zich schuldig te hebben gemaakt aan mensenhandel door, teneinde de hieronder nader geïdentificeerde personen het doen verrichten van werk of het doen verlenen van diensten in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, hen te hebben aangeworven, vervoerd, overgebracht, gehuisvest, opgevangen, de controle over hen te hebben genomen of overgedragen, de toestemming van hen met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting van geen belang zijnde,"* terwijl de verzwarende omstandigheden van artikel 433*septies*, lid 1, 2° en 6° van het Strafwetboek zoals vermeld in de inleidende akte bevestigd worden.

Vult in de Inleidende akte de feiten van de tenlasteleggíng B (1 tot en met 3) als volgt aan: “thans, met ingang van 01.05.2016, strafbaar gebleven op grond van artikel 181, § 1, 1° van het Sociaal Strafwetboek".

Beperkt de in de inleidende akte weerhouden geïncrimineerde periode van de feiten van de tenlasteleggingen A en B (1 tot en met 3) in die zin dat deze moet worden begrepen en gelezen als: *"op niet nader bepaalde tijdstippen in de periode van 20.03.2015 tot en met 12.12.2015"*

Met aanname van verzachtende omstandigheden bestaande uit de afwezigheid van eerdere criminele veroordelingen in hoofde van V. K., correctionaliseert het hof met toepassing van artikel 3, derde lid van de wet van 04.10.1867 op de verzachtende omstandigheden de feiten voorwerp van de tenlastelegging A en verklaart zich bevoegd om ter zake te oordelen, samen met de feiten voorwerp van de tenlastelegging B (1 tot en met 3).

Verklaart de feiten van de tenlastelegging A en B (1 tot en met 3) bewezen in hoofde van V. K. .

Veroordeelt V. K. wegens de (gezamenlijk) bewezen verklaarde feiten van de tenlasteleggingen A en B (1 tot en met 3) tot een hoofdgevangenisstraf van **EEN JAAR**, **met uitstel van tenuitvoerlegging** voor 6 maanden van de opgelegde hoofdgevangenisstraf voor de duur van **vijf jaar**, én een geldboete van **DUIZEND EURO**, verhoogd met 50 opdeciemen, hetzij x 6 en aldus gebracht op 6.000,00 euro of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden, **met uitstel van tenuitvoerlegging** voor de helft van de opgelegde geldboete voor de duur van drie jaar, zodat 500,00 euro, verhoogd met 50 opdeciemen, hetzij x 6 en aldus gebracht op 3.000,00 euro effectief blijft.

Ontzet V. K. overeenkomstig artikel 433novies, §1 Strafwetboek **van de in artikel 31, lid 1 Strafwetboek genoemde rechten** voor de duur van **vijf jaar**.

Veroordeelt V. K. tot betaling van de solidariteitsbijdrage van **200 euro**.

Veroordeelt V. K. tot betaling van de bijzondere forfaitaire bijdrage in de kosten van **53,58 euro**.

Veroordeelt V. K. tot - betaling van de bijdrage aan het fonds voor tweedelijnsbijstand van **20,00 euro.**

Stelt het overtuigingsstuk KO/15/5448 ter beschikking van het Openbaar Ministerie om ermee te handelen als naar recht.

Veroordeelt V. K., ten bate van de Staat, tot de kosten die in eerste aanleg aan de zijde van het openbaar ministerie zijn gevallen, in het geheel begroot op **304,66 euro**, en de kosten, die in graad van hoger beroep aan de zijde van het openbaar ministerie zijn gevallen, met uitzondering van de kosten betreffende het vernietigde beroepen vonnis die ten laste van de Staat blijven, tot op heden in het geheel begroot op **100,67 euro.**

OP BURGERLIJK GEBIED

Vernietigt het beroepen vonnis in alle onderdelen.

Opnieuw recht doende:

Verklaart de vordering van B. C. ontvankelijk en in de mate zoals hierna bepaald gegrond.

Veroordeelt dienvolgens V. K. om te betalen aan B. C. de som van 2.500,00 euro, vermeerderd met de vergoedende intresten vanaf 12.12.2015 tot heden en vanaf heden de gerechtelijke intresten en de kosten, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding begroot op 2.400,00 euro in eerste aanleg en 2.400,00 euro in graad van hoger beroep.

Wijst de vordering tot het uitvoerbaar bij voorraad verklaren af als zijnde ongegrond.

Houdt in toepassing van artikel 4 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering ambtshalve de burgerlijke belangen aan.

Bijkomende informatieverplichting (artikel 195 Sv).

In toepassing van artikel 195 Wb. Sv. stelt het Hof, ter inlichting van de partijen die in deze zaak betrokken waren (ongeacht of deze partijen al dan niet aanwezig zijn tijdens de uitspraak van dit arrest in de openbare terechtzitting) vast:

a) de effectieve gevangenisstraf, opgelegd in dit arrest, zal worden tenuitvoergelegd (o.a.) conform de bepalingen van de wet van **17 mei 2006** betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten, althans in zoverre en op voorwaarde dat deze bepalingen in werking zullen zijn getreden op het ogenblik van de strafuitvoering (zie artikel 109 van deze wet, gepubliceerd in het B,5, dd. 15/6/2005, alsmede de uitvoeringsbesluiten uitgevaardigd in toepassing van dit artikel van deze wet);
b) de veroordeelde (dit is een natuurlijke persoon die veroordeeld is tot een vrijheidsstraf krachtens een gerechtelijke bevissing die in kracht van gewijsde is gegaan) kan, in het kader van deze strafuitvoering, toekenning bekomen van zgn. "**strafuitvoeringsmodaliteiten"**. In de wet van 17 mei 2006 wordt nader bepaald welke overheden daartoe bevoegd zijn en op welke wijze dit kan geschieden (het betreft de Minister van Justitie, de strafuitvoeringsrechter (dit is de voorzitter van de strafuitvoeringsrechtbank) of strafuitvoeringsrechtbank – de in de wet voorziene strafuitvoeringsmodaliteiten betreffen: de uitgaansvergunning, het penitentiair verlof, de onderbreking van de strafuitvoering, het elektronisch toezicht, de beperkte detentie, de voorwaardelijke invrijheidstelling en de voorlopige invrijheidsstelling met het oog op het verwijderen van het grondgebied of de overlevering, de voorlopige invrijheidstelling om medische redenen en de omzetting van een vrijheidsstraf in een werkstraf;
c) **de natuurlijke persoon/personen, wiens burgerlijke vordering[en) in dit arrest ontvankelijk en gegrond werd(en) verklaard** kunnen in het kader van de strafuitvoering, onder bepaalde voorwaarden en in de door de wet van 17 mei 2006 voorziene procedures tot toekenning van strafuitvoeringsmodaliteiten, in bepaalde gevallen worden gehoord over de voorwaarden die in het belang van de burgerlijke partij moeten worden opgelegd (de partijen worden ervan ingelicht dat het K.B. dd. 29/1/2007, tot uitvoering van artikel 2 6° van de wet van 17/5/2006, nadere regels bevat omtrent de wijze waarop de burgerlijke partij kan vragen om, na het in kracht van gewijsde treden van een gerechtelijke beslissing, te worden geïnformeerd en/of gehoord. De burgerlijke partij zal daartoe, op dat ogenblik, onverwijld van de griffier van het vonnisgerecht een informatief schrijven ontvangen, waarin nadere Informatie omtrent de eventuele uitoefening van dit recht is vervat. Dit schrijven omvat eveneens het model van de slachtofferverklaring. De natuurlijke persoon, wiens burgerlijke vordering ontvankelijk en gegrond werd verklaard, kan zich tot een justitie-assistent eerstelijn wenden om algemene

informatie inzake de wet te verkrijgen en voor bijstand bij het invullen van de slachtofferverklaring).

(…)

Dit arrest is gewezen door de derde kamer van het Hof van beroep te Gent, samengesteld uit de magistraten die in deze zaak hebben gezeteld en geoordeeld:

H. H.	Kamervoorzitter in het Arbeidshof (art. 101 §2 al.3 Ger.Wb.)
M D. L.	Raadsheer
M. M.	Kamervoorzitter

en op de openbare terechtzitting van VIERENTWINTIG APRIL TWEEDUIZEND NEGENTIEN uitgesproken door Kamervoorzitter M. M.,

In aanwezigheid van E. V., Advocaat-generaal,

met bijstand van D. B., griffier.

Kopie
Afgeleverd aan: mr. D. T.

Griffierechten

Aantal bladzijden:	34
Totaal griffierecht:	11.30 €
Referentie boekhouding:	